

El dietari

Dissabte. Aiguablava, un abús

Fa anys que, a l'estiu, intento no acostar-me a indrets que m'apassionen, com ara Calella o Begur. Es converteixen en formiguers massificats i antipàtics. Hi vaig a la primavera i si pot ser entre setmana. El maig és ideal per caminar entre Aiguablava i Fornells. Però enguany, la sorpresa ha estat monumental. Després de 20 anys anant-hi aquesta època, he intentat aparcar, com sempre, a Aiguablava, però he topat amb una tanca automàtica que em reclama 3 euros per aparcar una hora i quasi 40 euros tot el dia. Els que vagin als restaurants de la cala han de comptar amb un recàrrec de com a mínim 6 euros. Això si no troben lloc per aparcar entre les pedres i la pols de la muntanya, al costat d'aquest pàrquing asfaltat, on un senyor de l'Ajuntament, assegut en una cadira i sota una ombrel·la, et cobra 3 euros. En aquest cas és tarifa plana. El problema és que després has de dur el cotxe al túnel de rentat. Els ajuntaments costaners han de treure rendiment dels atractius pel desgast que causen els turistes, però entre poc i massa. 40 euros per anar a la platja són un abús.

Diumenge. Plaça de Catalunya

Plou molt i passo per la plaça de Catalunya, que els gironins coneixen també com «la plataforma» perquè en realitat és una gegantina llosa de ciment que tapa el riu Onyar. De sobte recordo que fa més de 15 anys, l'Agència Catalana de l'Aigua va alertar en un informe que calia una ràpida actuació perquè en cas de crescuda sobtada i violenta del riu, els pilars que la sustenten podrien cedir i la immensa plaça ensorrar-se amb la gent i tot el que hi hagués al damunt. Durant la primera dècada del segle hi va haver molta polèmica i grans debats sobre això però no es va fer res. Ara s'ha oblidat.

Dilluns. Fugint de Figueres

Marta Felip deixarà l'alcaldia de Figueres per anar a fer de secretària d'Empresa i Coneixement de la Generalitat. Després de completar la galdosa obra de Santi Vila, Felip saltarà del Costa Concòrdia deixant Figueres en el més absolut dels desgovernos i amb el seu partit curtcircuitat quan no falta ni un anys per a les eleccions. Felip hauria d'haver plegat quan va ser incapaç de formar un govern unitari per abordar la greu situació que viu Figueres, que en els anys del tàndem Vila-Felip s'ha empobrit de forma alarmant i colpidora. Això de Marta Felip no és un ascens polític, és una fuga.

Dimarts. Santuaris de pesca

En les darreres dues dècades els representants institucionals dels pescadors gironins han impulsat un canvi de mentalitat transcendental. De les èpoques en què l'única finalitat era extreure el màxim de peix possible i queixar-se quan feia mal temps, a intentar participar activament en la protecció del mar. Aquest canvi de mentalitat el va inaugurar Sisco Subirats, actual regidor de Cultura de Palamós, quan va ser president de la Federació de Confraries de Pescadors de Girona. Eren els primers interessats, perquè diàriament observaven l'agonia del mar. Aquesta mentalitat ha quedat sublimada ara, quan les principals confraries de la Costa Brava, liderades per en Toni Abat, han firmat un acord per crear importants zones de veda per afavorir la cria i creixement del peix. Un acord de gran transcendència.

Dimecres. «Sexili»

En el llibre Diversitat sexual i de gènere a Girona, quatre professors de la Universitat posen de manifest que hi ha un flux constant d'homosexuals gironins que agafen camí del «sexili», principalment cap a Barcelona, cercant fonamentalment oxigen vital. No és res nou. Històricament, els homosexuals de pobles i ciutats optaven per aquest exili motivat per raons de sexe per poder tenir una vida sense cotilles. Amics i coneguts ho van fer els anys 80 i 90 del segle passat i pocs van tornar. Mai els havíem vist com exiliats sexuals i segurament ells s'ho consideraven. Els faltava oxigen en el seu entorn. Però el més sorprenent d'aquest treball és que, l'any 2018, encara continuï passant.

Dijous. 20 de juny i 1 d'octubre

Salt també tindrà una plaça 1 d'octubre per la votació majoritària dels saltencs que han participat en una consulta ciutadana. Aquesta data tan carregada de simbolisme i pletòrica de sentiments en l'actualitat, amb els anys serà el que el temps digui que va ser: una data que ni es recordi el seu significat, o bé, tot el contrari (per valorar l'octubre de 2017 ens cal encara molta perspectiva). Hi he pensat avui creuant la plaça 1 d'Octubre de Girona, quan em dirigia a un carrer esquifit i menor amb una nom que també és una data: avinguda 20 de juny. Malgrat dir-se avinguda és un carrer estret de no més de 100 metres llargada on hi ha l'entrada de la subdelegació del govern de l'Estat. El 20 de juny es refereix al primer atac de les tropes napoleòniques a Girona, un esdeveniment al qual en el seu moment res podia fer-li ombra, però que ara difícilment deuen conèixer el seu significat els veïns del menut carrer. L'1 d'octubre serà recordat en la mesura que el temps dicti sentència sobre la seva transcendència.

Divendres. La ciutat dels plans

Dels creadors del Pla especial de la Devesa o del Pla especial fluvial de la ciutat, ara arriba el Pla d'acció per al desenvolupament del sector econòmic de la bicicleta. El pla busca «aprofitar les sinergies existents i impulsar-ne de noves a partir de la col·laboració entre els diferents actors públics i privats». Vosaltres heu entès res? Jo tampoc. Quan encarreguen aquests plans, una de les premisses és que no s'han d'entendre. L'altra és que costen diner públic. Si després serveixen per res, no sembla massa important, com ens demostren els de la Devesa o el fluvial, reposant en algun calaix de la plaça del Vi. De fet, l'únic pla d'aquestes característiques que recordo que s'ha aplicat amb rigor i tenacitat, en els darrers 40 anys a Girona, és el del Barri Vell. Eren altres temps i altres governs.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/06/10/dietari/918386.html?utm_source=rss